

Излиза три пъти въ седмицата

всѣки:

Вторникъ, Четвъртъкъ
и Събота.

ЦѢНА:

За година 20 лева сребърни
„ шестъ месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което се отнася до вѣстника

надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени пиема не се приематъ
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За вѣски рѣдъ пръвѣтъ пѣтъ 20 ст.

За „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе 18 Априль 1884 г.

Още единъ мѣсець и нѣколко дни и народа ще са яви прѣдъ избирателнитѣ урни за избирание нѣвъ по мѣжду си лица, които да рѣшатъ нѣговата сѣдба. Какъвъ ще бѣде резултата отъ тѣзи избори? Ето въпроса, когото си задаватъ днесъ управляющитѣ и партитѣ у насъ.

Както часгено единъ чловѣкъ, който е работилъ съвѣстно, и честно въ обществото, въ което живѣе, който е изпълнилъ дълга си къмъ ближния си казва, въ единъ моментъ, съ спокойна съвѣсть: азъ спорѣдъ силитѣ си, изпълнихъ честно дължността си и вървамъ че хората нѣматъ право да ме упрекаватъ въ нѣщо зло, тѣй и една отъ партитѣ въ насъ, именно тая, която отъ самото си начало на своя животъ е поддържала свободата въ насъ, не е измѣнила на свонитѣ начала, поддържала е високо своето знаме—Т. Конституция, запази свѣто българското достоѣние и интереси; тая партия, която за всички тѣзи добрини, биде гонена отъ непрителитѣ ѝ, защото не е позволявала на произвола да бѣрка до лакъте въ народната каса, може свободно да каже: опита и върмето показаха на народа нѣговитѣ приятели и непритатели; показаха безсѣмийно моята цѣль, моитѣ начала, моя трудъ за свободата на тоя народъ; той можи въ растояние на малко врѣме да направи разлика мѣжду мене, другата партия и днешнитѣ отценници въ главѣ днешнитѣ управляющи и азъ вървамъ, че този народъ ще отдаде Кесареву Кесару, а Божие Богу.

Не тѣй обаче можтъ да кажатъ консервативната партия, и днешнитѣ управляющи. Тѣхната съвѣсть не върваме да е чиста, тѣ са опозориха съ дѣлата си прѣдъ този народъ: първата насили свободата му, която искаше да ограничи и скрати, ограби парата му, тѣкна народа въ единъ хаосъ, отъ гдѣто едва съ голѣми мъжки можа да се отърве: вторитѣ, подадоха ръка на тѣзи нѣгови узурпатори и задружно накъ глѣдате да го вкаратъ въ сѣщето положение, въ което бѣше прѣди нѣколко мѣсеци. 5 Декемвр. 1883 г. напомня фаталний 1-ий Юлий 1881 г. Приеманieto на Австрийската конвенция за желѣзницата, която поробва въ всѣко отношение народа ни; насилственото измѣнение на Конституцията, създаването на кодификационната комиссия, плодъ отъ приетитѣ измѣнения, закона на печата, държанието страната цѣла година безъ народно представителство, кривото тѣлкувание на законитѣ и др. и др. напомнюватъ ни злочеститѣ години 1881, 1882 и 1883.

Това сѣ факти, а не голи думи

и единъ день, може би да се намѣри нѣкой, койго ще иска отчетъ за всичко извършено. Ето защо великитѣ мъжии си основахъ особенъ органъ, който да ги хвали, ето защо пѣтуватъ изъ България; ето защо, както ни съобщаватъ отъ София, отъ вѣрно мѣсто, станало съборане мѣжду главатаритѣ на доволнитѣ либерали, да обмислятъ какъвъ начинъ на дѣйствиe да държатъ консервативитѣ и доволнитѣ въ врѣме на изборитѣ. Въ това съборане се рѣшило, щото консервативитѣ да държатъ заедно съ доволнитѣ и за това г. Грековъ, слѣдъ нѣколко дни, трѣгва за Плевненско, да агитира, въ полза на доволнитѣ, по мѣжду свонитѣ. Това още веднажъ иде да докаже, колко тѣзи хора се боятъ отъ едно чисто народно съборане, което навѣрно, ще разгѣда старитѣ смѣтки; ще иска смѣтка за злоупотребенитѣ пари, както въ врѣмето на преврата, тѣй и слѣдъ преврата до деня на откриванieto на идущето съборане.

Ний сме навърно увѣрени, че народа, който познава всѣкого, ще покаже какъ трѣбва да се пазятъ нѣговитѣ права и интереси, ще докаже още веднажъ, че той високо цѣни тая свобода, която му е много скъпа, като избере за представители хора, койго се борихъ и борятъ за нея, които останаха при толкова некупения честни и вѣрни нѣму, които и днесъ му показватъ правия пѣтъ, прѣзъ който той ще си стигне пункта, къмъ когото са отправени венчикитѣ свободни народи като прати хора, както казва „Свобода“ съметли въ рѣцѣ, за да изчистятъ всичко гнило и вонещо, което се е замѣсило на нѣговия организмъ.

Ний нѣма да указваме на личности, народа, къмъ когото сѣ отправени тѣзи наши думи, по добръ отъ всѣкого познава свонитѣ истински приятели, които никогато не го изневѣриха, нито измѣнихъ началата си, нито се отдѣлахъ отъ него.

Народа е господарь на себѣ си, на правата си, които върваме че ще упражни за въ полза на отечеството си, като даде да разберхтъ отетжницитѣ, че свободата е по-мила, отъ частнитѣ каприци.

НѢКОЛКО ДУМИ

за
ДОБРУДЖА.

За пръвѣтъ пѣтъ, честитѣ бѣхъ да пѣтувамъ прѣзъ тая Малка Скития, така именуема „Добруджа“. При всѣкото мое пѣтувание, не можехъ да се не начудя на тѣзи плодородни полета, на този ароматически въздухъ, на обитающитѣ ѝ жители, нѣ не по малко мя очудиха съ свонитѣ си работи, дѣшнитѣ нови владѣтели на тая земя нарѣчени Романи. Вървамъ че това е извѣстно на всѣкой читателъ. Колкого за плодородieto, Добруджа е извѣстна както на всѣкой Българинъ частло,

така и на всѣкитѣ части на свѣтътъ, общо Тя е извѣстна по свонитѣ мѣстни произведени, като вземемъ на първо мѣсто стои земледѣието, отъ което се добиватъ различни видове житни растения, като напримѣръ: жито, ячмѣкъ, царевича, ленъ и пр. Отъ казанитѣ произведени споредъ както разбрахъ, което и самъ видѣхъ, че се ползуватъ много пакти повѣче другитѣ народи, отъ колкото самитѣ производители. Видѣхъ, че търговията е въ рѣцѣтъ на Англичанитѣ, Гърцитѣ и др., защото глѣдахъ какъ се товариха корабитѣ въ Тулча еждневно по нѣколко. Отъ любовитество понатахъ одного да ли само тука се товарятъ кораби съ мѣстнитѣ произведения, а той възрази, че почти отъ всѣкитѣ край дунавски градове, като ми прибави че доста голѣмо количество се изнася както отъ гр. Кюстенджа на Черно море, така и не по малко и отъ с. Караманкой, той ми прибави, че зупували стоката съ евгена цѣна, а слѣдъ нѣколко врѣме самитѣ тѣхни купувачи имъ я продавали (обработена) много по скъпо. И на послѣдъкъ ми прибави, че Англичанитѣ ни са смѣятъ като казватъ: че „жителятъ на Добруджа угоява кравата си, а ний я доимъ“, това си е така, му казахъ азъ. Колкого за плодородieto ний можемъ да се увѣримъ, даже и отъ врѣмевата на старитѣ ѝ обитатели „Рамляни“ койго и наричали по нѣйното богатство: „живица (хамбаръ) Цандра“.

Колкого за скотоводството, видѣхъ че на първо мѣсто стои развъжданieto на овцетѣ, защото пролѣтно врѣме нашитѣ европейци ще си извадятъ очитѣ единъ на други, да се предварятъ кой да лѣже повѣче и по много проския селениятъ, за да си оплете по добръ кошницата, та да може да пазари повѣче вълна съ по евгена цѣна, която послѣ я продаватъ скъпо и скъпо „отъ нашета“ тѣхната си стока. Това се е практикувало доста врѣме и ся практикува.

На рѣдѣтъ е сега да кажа нѣщо и за лозарството. Лозарството стои много по горѣ отъ колкото въ Българ. Княжество. Романия и др. защото въ околността на Тулча тѣй наречено мѣсто Сарика и околността на Бабадагъ се произвеждатъ такива вина, щото можтъ да надминатъ много пакти повѣче виното на прочутото Бардо, Шампаниа, Малага и др. стига само да има нужнитѣ материялъ и добръ специалитетъ по тая частъ, и тогава вѣла нужда да пълнимъ джобоветѣ на французитѣ и др. нѣ ще си имаме чисто наше и много пакти по евтино. Нѣ нѣма да говоря повѣче, защото обстоятелствата сѣ днесъ такива. Наслѣдението състои отъ чисти българи, съ единъ процентъ 4 % Евреи, Гърци и др. и това само по край-брънитѣ градове, а въ селата сѣ чисти Българи. Азъ истинна исповѣдавамъ, че мѣне ми не интересуваше толкова много това, което чете читателътъ по горѣ, отъ колкото това, което ще види по долѣ. Огневително до управлението на Романитѣ въ Добруджа, азъ се помъчихъ да видяна колкото се може повѣче основно и съзнателно, нѣ по моето узнавание, и по разказванieto на добруджанскитѣ жители, азъ извлекохъ това: че управлението на Добруджа отъ Романскитѣ закони, изработени нарочо за нея, възвишаватъ много пакти повѣче, по свонитѣ несправилности, Турскитѣ. Да вземемъ за примѣръ разгѣжданieto на едно гражданско дѣло въ Турско врѣме, тогавна законътъ не питаше, че ако тжжителътъ е Българинъ, да се рѣши дѣлото въ полза на турченътъ и др.; не; за него бѣше равно, както за българинътъ така и за турченътъ. Законътъ свѣршваше така, че единътъ и другитѣ е рая на Султанътъ, и рѣшава така, както го изискваше законътъ. Нѣ тука (въ Добруджа) не е така работата, щомъ като има подобно дѣло за разгѣждане, веднага се обраца внимание отъ каква народностъ е сѣ лицата, и указе ли се, че единитѣ е Българинъ, сѣдитата знае че има да му падне нѣкой полъ, поне франкъ, защото и нѣжъ никакъ слѣда да му се даде право, макаръ че се слѣда нему. Ето по този начинъ сѣ сѣдилитата въ Добруджа. Това го потвърждава тѣхната глѣдна пословица: „ai banе, ai dreptate; iar nai banе nai

раге“. И какъ ще бѣдатъ бѣднитѣ хорица благодарни отъ тѣзи потомци при подобна правда?! това не е даже за помислювание. Ако ми е позволено, нѣка кажа нѣщо и за учебната частъ.

Въ всѣкитѣ Български села въ Добруджа има по единъ ромжески учителъ; и младѣтъ бѣдници синове на тая земя се възпитаватъ на ромжески языкъ вѣсто български, и българскитѣ учителѣ сѣ испѣдени и изгонени отъ своето отечество. И какви патриоти ще бѣдѣтъ тия младежи и ще ли се старатъ за доброто на своятъ народъ? Когато тѣ първо, не си знаатъ матерния языкъ, а възпитани по ромжески духъ, и не е за чудо, че тѣ подиръ 15—20 години ще кажатъ, че тѣ сѣ ромжчи, а не българи, та кива прѣмѣри изаме много. И какъ ще може единъ подвластенъ народъ скоро и бърже да истърси угнетителния си хомоть?! Това не можъ да си обяснѣ.

До колкото узнахъ и видѣхъ, разбрахъ, че въ цѣла Добруджа сѣ се упазиле само двѣ български училища: едно въ гр. Тулча, и въ Бабадагъ, послѣдното било запазено отъ доброто покровителствование на миналогодшниятъ учителъ г. въ П. П. Бѣлинский, койго можилъ да прогивостои на властѣта, като вземалъ отгорѣ се и тая тежестъ да предава и ромжески языкъ, нѣ за жалъ, ми каза молъ разказвачъ, че не можалъ за повече отъ година време да слѣдва г. въ Бѣлинский, тѣй като правителството го накарало неволно да остави градѣтъ, койго по настоящемъ е пакъ учителъ въ София. Това е само за народното образование. Да кажа нѣщо и за Богослужението въ църквитѣ. Както народното образование така и Богослужението се извършва на ромжески языкъ, нѣ народѣтъ разбира ли нѣщо, това и не шѣтъ да го знаятъ даже?!... И бѣднитѣ Български свещеници какво си патятъ отъ духовнитѣ си ромжески началници, като ги принуждаватъ на стари години да учатъ ромжески языкъ, нѣ види се че това го правятъ съ добра цѣль (защото Господъ не разбира славянско ромжески) като се поддържатъ по примѣра на „флариотитѣ“. Нека читателитѣ обещатъ, може ли подвластнитѣ народъ да устои на тѣзи груби притѣснения? Не, никога; тѣ освѣтъ че го убиватъ тѣлесно, (материално) убиватъ го и морално. За срамъ и позоръ на Ромжянтѣ, че и тѣ се счататъ въ числото на образованитѣ свѣтъ, а по-стѣживатъ така дивашчи. Тѣзи препятствия и натиски не сѣ доволни, нѣ въ м. Мартъ, една заповѣдъ отъ Министерството на Вѣтр. Дѣла отъ Букурещъ, заповѣдава, щото всѣкитѣ села да сѣ обиколени съ окопъ (valta satului), че защо е това, и койго да бѣде 2 метра широкъ и 1 1/2 дълбокъ! Нѣ дано този окопъ, да имъ бѣде тѣхонъ гробъ!

Единъ пѣтникъ Българинъ.

ГРИЖАТА ЗА ГОРИТѢ ВЪ КНЯЖЕСТВОТО И РУМЕЛИЯ.

Издадения тѣзи дни „законъ за горитѣ“, доста добръ може да ни увѣри, колко се грижи правителството даже и за, така да кажемъ, сѣрдната важностъ предмѣти. Този законъ отговора на нуждитѣ; той ще да испѣри равнитѣ. Въ него са предвидени даже и такива дреболии, които мъчно могатъ се испѣлни. Така на пр. 41 членъ, буква а) мъчно ще са испѣлни. Ние не желаемъ да доказваме това, защото сѣки, койго е ималъ работа съ гора, той го твърдѣ добръ разбира. Така сѣщо не може да са испѣлени и 65 членъ, защото има недостатъци, т. е. не е пълненъ: въ него не сѣ предвидени (на и въ сичкия законъ) правата на така нареченитѣ *лесари*, които облѣватъ дървото, за да искаратъ лика. Цѣли фамилии се прехранватъ само отъ лика, голѣмо множество хора чкагъ пролѣтъ за да блѣтъ лика, както рибаритѣ въ Царградъ чкагъ течението на скомриитѣ. Въ истинността на туй нѣщо нѣма никой никакви причини да се съмнява. Но тѣзи грѣшка не е отъ неспосителнитѣ. Доегойството на закона за горитѣ,

не само ние, въ и никой другъ не може да го откаже. За пръв път издаден законъ той бива винаги съ недостатъци, макаръ какъто и специалистъ да го съчини.

Ние желаемъ отъ сърце и душа, щото сегашното правителство, подъ ръководството на дѣда Цанкова, да се грижи изключително за удовлетворение нуждитъ на страната; да стои (както си и прави?) далечъ отъ партизанството — и народа ще да оцѣни неговото достойнство и патриотизъмъ. У насъ стоятъ много въпроси затрѣвени, много работи недовършени; а за да се изсѣбрятъ не се искатъ партизански способности, въ трудъ и енергия. Ние вѣваме какъто съмнение въ тѣзи засвидѣтелствувани достойнства на стария труженникъ, дѣда Цанкова.

Същинската цѣль на нашата статия е да кажемъ двѣ думи за горитѣ въ Южна България. Не веднѣжъ сме писали и въ „Маршъ“ и въ „Народния Гласъ“ за тѣзи гори, но никой не рече да земе гласъти ни въ внимание. Правителството си, а журналистиката дреме!... Кой знае, патриоти ли вѣма, или вѣма хора, които да умѣятъ да цѣнятъ важността въ сѣко отношение на здравитѣ, хубави и не повредени гори. Още презъ 1881 година ние написахме една статия въ в. „Маршъ“ тѣкмо тогава, когато се бѣше събрало и засѣдаваше Областното Събрание. Чрѣзъ тѣзи статия ние канехме представителитѣ да се позанимаатъ съ въпроса за горитѣ, въ гласа ни остава гласъ въплъщени. Повече неможахме нищо да направимъ, но да говоримъ истината. Издаде се нѣкакъвъ законъ за горитѣ, въ то бѣше единъ листокъ, съвсемъ нищожно нѣщо; когато го прочетохъ даже ние не се съмнѣвахме въ неговото недостойнство. Така и излязе. Да не мислятъ читателитѣ, че въ Румелия горитѣ са запазени и, че тече медъ и масло. Ние имаме писма отъ Елидере, Семчиново, Бѣлюво, Сестримо, Костенецъ, Бана, даже и отъ Радойлъ, дѣто се оплакватъ нашитѣ приятели, че чорбаджиларетѣ най безбожно и безсѣбно експлоатирани общинскитѣ, селскитѣ гори; а правителството и не чуе даже, па и нехае. Изъ коя е причината? Да ли има нѣщо, което да спира възможността на правителството, да се погрижи за тѣзи, можемъ да кажемъ, доста важни въпроси? Ще отговоримъ — да! Кому не е известна историческата личностъ на Баронъ Хирша; Кой не знае неговитѣ спекулации, неговитѣ процеси за Белювскитѣ прекрасни и най хубави въ цѣло Българско гори? Въпреки контракта когато бѣше сключилъ съ турското правителство за желѣзната линия, Баронъ Хиршъ продължи миссията отъ Санъ бей до Бѣлюво нарочно да експлоатира тѣзи прекрасни гори! Единични поминѣжъ на Белювци е, гората и тѣ се бораха юнашви за нея, противу Барона Хирша, още въ турско вѣме. Въ въ това 9 души отъ тѣхъ бидоха затворени и назначени за Десаръ Бекаръ. Чудно бѣше турското правосъдие! Въ още по чудно е и сегашното въ нещастната Румелия, защото то се раздава отъ бивши турски межерета..... Нещастната съдба ни е извоювала доста добри правдини даже и въ самия контрактъ на Баронъ Хирша; но даватъ ли ги? Кой не знае спогоднитѣ правилникъ на Гавраила Кръстевича, директоръ сега въ Источна Румелия? Кой не знае, неговитѣ старания да помири Белювци съ Барона Хирша за горитѣ? Кой не знае, че той бѣше позволилъ и на глухостта си да се меша въ спогодбата, да кандависа Белювскитѣ пълномощници за спогодба, по единъ такъвъ важенъ въпросъ? Кой не знае хидравлическите способности на г. Кръстевича? Попитайте даже и Вѣлковича бей, и той ще да ви каже, че единъ пътъ се яри цѣли дни отъ ячѣща въ ячѣща, въ Пловдивъ, отъ Белювскитѣ пълномощници (на брой 50—60 души), които го тръсеха да го биятъ, за дѣто задържалъ цѣли години преписката по този въпросъ? Господа не се съмнявайте въ тѣзи не опровержима истини! Тѣзи Белювци подадоха едно прошение на главния управителъ, а адютантъна му го скъса тайно! Второ прошение биде подадено и то прѣзъ прозорца — прямо въ рѣцѣтъ на Князь Богориди! Такава бѣше съдбата!... Следъ малко се яви въвъ Богориди (и азъ бѣхъ въ тѣзи тѣла, защо да крия?), който каза че нищо не знаеялъ по този въпросъ! На часа заповѣда да се повика Вѣлковичъ бей, който бѣше директоръ на Общитѣ Сгради и пр. Въ той се яви чакъ на сутринта. Ехъ!... Горниятъ Вѣлковичъ щеше да му стане гърбътъ коремъ предъ самитѣ очи на Князь Богориди! Въ той побѣгна

и тѣй се избави! Преписката биде предадена на съдилището, въ не фийда? Тамъ си и оплу!

Нѣ ние не желаемъ да разказваме тѣзи дълга и широка история, защото единъ нашъ приятелъ ни съобщава, че е написалъ специална Брошура по този въпросъ. Брошурата носи за название: „Тринадесетъ годишната незаконна експлоатация на Белювскитѣ гори отъ Баронъ Хирша.“ Тѣзи брошура, съдържащото на която ни съобщава, въ кратко, нашия приятелъ съ писмо, ще да е доста интересна за сега, когато се промѣли отъ вѣстницитѣ, че искатъ да се назначи за главенъ управителъ на Румелия, г. Кръстевичъ. Тамъ се изброява жаждитѣ за пари на този господинъ тамъ се очертавали неговитѣ подвизи изключително по въпроса за Белювскитѣ гори, и пр. и пр. Да не мислятъ читателитѣ, че този въпросъ бѣше отъ малка важностъ. До колкото той бѣше и е важенъ, може да се оцѣни отъ това, че многоуважаемия Князь Дундукъ Корсаковъ, самъ дохожда въ Бѣлюво, за да види горитѣ. Той ходи два три дена по тѣхъ и видѣ произволѣтъ. Ако бѣше още малко постоялъ на властѣта, този въпросъ щеше да се рѣши. Днесъ този въпросъ си. Селенитѣ си искарчиха и казѣта подъ ноктитѣ, въ кой ги слуша? Заправиха училище и не могатъ да го направятъ — причината е този процесъ. Такава са подвизитѣ на Мосю Кръстевичъ, за когото иматъ смѣлостта нѣкои си и да говорятъ Ние сме се произвели отдавна, че той е калпавъ човѣкъ, безсѣвѣстно сѣщество — цѣль турчинъ! Автора на горѣозначената брошура ни съобщава, че го е нарѣкалъ! „чифутинъ!“ Автора на брошурата ни съобщава слѣдующия цитатъ: „Когато азъ се завърнахъ, заедно съ сичкитѣ бѣлювци, отъ Пловдивъ, слѣзохъ въ Пазарджикъ заедно съ Георги Ничовъ (старъ и доста умелъ човѣкъ, който е билъ около 15 год. иметъ въ Бѣлюво), а другитѣ си отидоха, съ лакомотива, право въ село Бѣлюво. Ние не губихме време. Отъ станцията слѣзохме право въ домѣтъ на многоуважаемия ни патриотъ, господинъ Матакиевъ. Между другитѣ разговори той ни каза, че нашия въпросъ вѣма да се рѣши до като не се присѣдини Румелия на княжеството, защото чиновницитѣ сѣ подкупени. Той прибави още, че и нашитѣ трима пълномощници (имената имъ премълчаваме) биде подкупени съ по 5—600 лири. Това се потвърди отпослъ чрѣзъ туй, че тѣ, пълномощницитѣ, по прѣди бѣха бѣдни, а сега си изнакупили чифлици, направиха къщи, бичкивици, живѣятъ роскошно, както може да живѣе единъ само човѣкъ, който е спечелилъ по такъвъ начинъ паритѣ си. Гъ Матакиевъ потвърди това съ единъ осиятелъ примеръ, когато билъ оцѣнителъ, отъ страната на правителството, на 135 тѣхъ хиляди триверси, намиращи се готови на *алабагъ*. Той ни замоли, ако се съгласяваме въ това да попитамъ и гна Дамьянова, който бѣше неговъ другаръ въ комиссията.“ (Тѣзи комиссия стана въ Бѣлюво дѣто въ подобна една, за вирѣтъ въ Напречката рѣка, полудя нѣкой си Бояджиевъ, чиновникъ въ общитѣ сгради, и ходихме цѣла нощъ и день та го ловихме изъ полето.)

Но ние не желаемъ да продължаваме описанието на тѣзи гнусни Кръстевичеви подвизи, защото сме и ние човѣкъ, съ човѣчко сърце, и скръбимъ при подобни..... Ще се присѣдинимъ при извѣстнитѣ патриоти, да кажемъ, че Румелия, каквото е сега нищо вѣма да спечели, ако остане и за напредъ въ сѣщото положение. Ще се опростаи повече, а не по малко.

Ще да искаемъ мѣтние още отъ сега: че ако се избере за генералъ Губернаторъ г. Кръстевичъ, страната ще съвѣтъ да пропадне, защото този гънъ ще да е продаде!

Нѣкои си вѣстници казваха, че Россия го искала, и щомъ като е така ние не сме могли да го отхвърлимъ. А ние ще да кажемъ, че Россия иска и превратъ да стане въ княжеството, който се и осъществява, въ отъ послѣ се горко кая за по стѣжката. Россия не знае нискитѣ и подли способности на Кръстевича, който е цѣль чифутинъ; а ние, слава Богу, ги знаемъ, за това не трѣба и да го приемемъ. Желателно е даже да се отстраня и отъ тѣзи длъжностъ, защото много въпроси, като бѣлювския, сѣ задържани отъ него, и щомъ се отстраня ще се рѣшѣтъ.

Отъ изложеното до тукъ се вижда, че ние

не сме написали статията си съ партизанска цѣль. За насъ партиитѣ сѣ нищо. Ние глѣдаме интереситѣ на отечеството ни да не страдатъ; а койго би си позволилъ да ги поврѣжда, не го щадимъ ни най малко. Това за знание.

Ще се повърнемъ да кажемъ, че князь Богориди си е твърдъ добъръ. Петъ годишното му управление ни накарва да кажемъ така. Въ петъ години Княжеството постига най-големитѣ горчевини (преврати, кражди, пунгаши и пр. и пр.), а Румелия шо е видѣла? Единъ органически уставъ, като натрапиле на Румелия, не позволява да се направи управлението по добро.

Н. J. В.

На 15 м. м. Мартъ, въ нашъ градъ стана събрание отъ аптекаритѣ въ княжеството въ което си рѣши да се основе едно аптекарско общество; ние обнародваме устава на първото аптекарско общество въ отечеството ни, като му желаемъ да постигне напълно цѣльта си.

УСТАВЪ

на

„Обществото на аптекаритѣ въ България“.

I Учрѣждава се едно общество, което ще носи название „Общество на аптекаритѣ въ България“.

II Цѣльта на обществото е а) усъвършенствование на аптекарството, в) запазване професионалнитѣ интереси и с) указание помощъ на своитѣ членове, които сѣж испаднали, заболѣли на вдовицитѣ и дѣцата имъ.

III Обществото състои отъ три вида членове: дѣйствиелни, почетни и спомогателни.

IV Дѣйствиелни членове могатъ да бждатъ всички аптекари притѣжатели или съдържатели на аптеки въ България.

V Почетни членове могатъ да бждатъ онези лица, които съ трудовѣтъ си сѣж отличили по аптекарската наука или които сѣж направили важни заслуги на обществото. Тѣхното приемане става по прѣдложение въ настоятелството въ общото събрание.

VI Спомогателни членове могатъ да бждатъ всички аптекари — провизори и ассистенти аптекарски.

VII Дѣйствиелнитѣ членове при записването си внасятъ едновременно помощъ 10 лева и въ година 24 лева 6 лева за три мѣсеца, прѣдплатени франко Руссе.

VIII Почетнитѣ членове не сѣж длъжни нищо да внасятъ на обществото.

IX Спомогателнитѣ членове при записването си внасятъ ежевѣмнатата помощъ 5 лева, и въ година по 12 лева—3 лева за три мѣсеца, прѣдплатени франко Руссе.

X Само дѣйствиелнитѣ членове иматъ гласъ, колкото сѣж отнася до буква в) точка II отъ настоящия уставъ.

XI Почетнитѣ членове могатъ да присѣтствуватъ на общитѣ събрания и иматъ съвѣщателенъ гласъ.

XII Преставатъ да участвуватъ въ обществото, членовѣтъ, които умрѣтъ, подаватъ оставка, пропуснатъ 6 мѣсеца да не платятъ вноса си и които сѣж осѣдени за безсѣстни дѣйствиелни.

XIII Дѣлата на обществото сѣ водятъ отъ едно тричленно настоятелство: прѣдседателъ, касниеръ и контролеръ.

Сичкитѣ тѣзи лица, трѣба да бждатъ притежатели на аптеки.

XIV Прѣдседателя върши слѣдующитѣ дѣла на обществото: свиква настоятелството на събрания, свиква общи събрания по желанието на $\frac{1}{4}$ отъ членовѣтъ, когато и къ дѣто тѣ пожелаятъ. Той прѣдседателствува на събранието, въ случай на равногласие негова гласъ е рѣшющъ. Той поднива сичкитѣ книжа издадени отъ обществото и сичко, което сѣж отнася до обществото, трѣба да бжде отпавено на неговъ адресъ. Въ случай че прѣдседателя отжествава, единъ отъ членовѣтъ на настоятелството заема неговото мѣсто.

XV Касниера събира вносовѣтъ, сръщу които издава расписки, плаща расходитѣ, които прѣдварително сѣж видѣти отъ прѣдседателя. Свѣкий мѣсець той прѣдставя на настоятелството състоянието на касата, освѣтъ това той е длъженъ да прѣдставя на общото събрание годишнитѣ смѣтки, които прѣдварително сѣж удобряватъ отъ настоятелството. Тѣзи смѣтки за всѣизвѣстностъ сѣ обнародватъ въ органа на обществото.

XVI Контролера пригѣжда смѣтитѣ и други книжа на обществото по указанието на прѣдседателя.

XVII За постигане цѣльта на обществото настоятелството държи постоянни съобщения съ членовѣтъ на обществото и издава органъ който ще носи название: „Всѣвикъ на Обществото на аптекаритѣ въ България“.

XVIII Резиденцията на настоятелството и бюрото на вѣстника прѣвременно ще сѣ намира въ гр. Руссе.

XIX Помощи ще сѣ даватъ слѣдъ петъ годишно съществуване на обществото. Лицето на което ще сѣ укажи помощъ, трѣбва да е билъ рѣдовенъ членъ при всякото то ва вѣме. Въ изключителни случаи, ако настоятелството намѣри за необходимо нужно прѣди изгичание на помѣнатия срокъ, може да се отпусне едновременно помощъ, която не трѣбва да бжде по-голяма отъ 20 лева.

XX Настоящия уставъ може да се измѣни отъ едно събрание, въ което би присѣтствували $\frac{3}{4}$ отъ членовѣтъ на обществото.

Слѣдующето тукъ прѣшение е подадено на Г. министра прѣдседателъ Г. Др. Цинковъ отъ настоятелството на „Обществото на аптекаритѣ въ България“.

До Господина Министра Прѣдседателя, Министръ на Вътрѣшнитѣ Дѣла въ СОФИЯ.

ПРОШЕНИЕ

Отъ настоятелството на „Обществото на Аптекаритѣ въ България“.

Господине Министре!

Миналата година, по прѣдложението на медицинскитѣ съветъ, члена на сѣщитъ съветъ Г. Тегартинъ, изработи аптекарска такса, която, слѣдъ като сѣ утвърди съ Височайши указъ, испроводи сѣ на аптекаритѣ въ княжеството съ заповѣдъ по нея да оцѣняватъ лѣковѣтъ, които продаватъ въ аптекитѣ си.

Извѣстно Ви е Господине Министре, че въ всѣкитѣ държави, правителството прѣди да наложи разни задѣжания на аптекаритѣ, гарантира положението имъ и при участието на нѣкои отъ самитѣ тѣхъ опредѣля и съотвѣтствующата такса. У насъ обаче този толкова важенъ по назначението си и самъ по себеси трудъ сѣ възложи на единъ чужденецъ, който не е аптекаръ — прѣднитѣ притежатели на аптека и койго никакъ не познава нашата страна и условията, при които сѣ упражнява аптекарството. За това и изработената отъ Г. Тегартина такса съставлява особенъ видъ изъ мѣжду всичкитѣ съществуващи въ Европа аптекарски такси.

При съставянето таксата, взело сѣ за основа цѣнитѣ отъ цѣнорасписа на Виенскя дрогийтъ Фрицъ съ прибавление 130%, а по често употребяемитѣ лѣкарства сѣж оцѣнени малко по нѣгено (дневникъ на Медицинскитѣ съветъ М 26 отъ 1883 г.) тѣй щото за Салициловата киселота и за Кинкинитѣ кори прибавлено само 40%, а желѣзно поддигия сиропъ оставенъ почти на цѣната отъ цѣнорасписа.

Господине Министре! Това, което сѣ е взело за основа при съставянето на аптекарската такса, не може да сѣ земе освѣтъ за норма, а за основа трѣбвало би да сѣ земе: задѣжанията, които правителството налага на аптекаритѣ, числото на аптекитѣ, продажбата, която става въ тѣхъ, какви лѣчебни сръдства сѣ добиватъ въ страната и въобще удобствата за търгуване. Това сѣ доказва съ Австрѣйската такса, която е отъ 10—15% по висока отъ нашата. ако и въ Австрия аптекаритѣ купуватъ лѣкове и изъ Виена, а може би и отъ сѣщитъ Фрица. На 15% като прибавимъ и 35% за принасяние и мито излиза, че нашата такса е 50% по ниска отъ Австрѣйската; тя е по ниска и отъ Русската аптекарска такса, за която поч. мед. съветъ казва, че е погрѣшна (сѣщитъ дневникъ). Нашата такса е по ниска 25—30% отъ таксатъ въ Франция, Германия, Россия, Италия, Ромъния, и Сърбия, гдѣто расходитѣ за доставление на други не замиватъ 5—15%. У насъ тѣзи расходи за край Дунавскитѣ градове сѣж 30%, а за вътрѣшността на България достигатъ до 50% (София, Кюстендилъ и пр.)

Фактътъ, че сѣ опредѣляло 130% печалба при продаването на лѣковѣтъ, доказва пжлно незнание на дѣлото, защото 130% не е печалба, а грабежъ, и ний не приемаме да вършиме такава търговия. Ний сме доволни съ 25% за продаване лѣкове въ голѣми количества. Другъ е въпросътъ за продаване лѣкове въ малки количества 0,01 0,1 1,0 10,0 100,0, защото въ този случай оцѣненето не може да сѣ опредѣли съ прибавление на процентитѣ, то зависи отъ качеството на медикаментитѣ и отъ количес-

твото, въ което тѣ ся продаватъ. Количество за 100 лева отъ Chloral Hydrat, Nalrum-salicylicum, Pepsina и пр. за да продаде аптекаринъ и да съсчели 130% трѣбва да го продава не по малко отъ 3 години, а за да продаде количество за 100 лева Morphii, Atropina, Codcina и пр. трѣбва да го продава не по малко отъ 10 години. При съставянето медицинитѣ въ малки количества аптекаритѣ губи отъ 10—15%, а отъ испаряването имъ повече отъ 20—25%; това знае всѣкий, който мисе по край една аптека и всичкитѣ тѣзи загуби отъ кажде аптекаря ще покрие, ако не пакъ отъ таксата. Даже дрогиста Фрицъ, на когото цѣнорасписане е взелъ за основа при съставянето на аптекарската такса, на продажби въ малки количества прибавя 15—20% а извѣстно е че аптекаритѣ въ България по причина на малката продажба лѣкове, не могатъ да държатъ други въ голѣмъ запасъ и винаги поржчатъ въ малки количества и тѣй товарятъ съ още нѣколко процента стокитѣ си. Все по същата причина и защото аптекаря е длъженъ да има винаги въ добро качество лѣкове, които би му прѣдписалъ медицина, той често е принуденъ по пощата да донесе нѣкой лѣкъ, отъ който всѣго печалба ще има загуба, понеже се прибавятъ пощенскитѣ разности. При приготовление въ аптекарската лаборатория, аптекаря печели голѣмъ процентъ, ако приготви лѣкове въ голѣми количества и обратно губи, ако приготви въ малки количества. Тѣй напр. ако ся приготви по 1 килограмъ отъ кой да е сиропъ, мазъ и пр. аптекаря ще загуби поне 20%; но което е още по необяснимо е именно това, че за много аптекарски манипулации, които ежедневно извършваме, таксата ни не прѣдвиджа никаво вознаграждение. Тѣй напр. за варение на единъ лѣкъ въ продължение на 1/4, 1/2, 1 часъ, за разваряние, прещедане прѣзъ книга или въкрѣна на лѣкарство, а също и за много други манипулации на аптекаря са не плаща нищо.

Слѣдъ получаването на таксата, Господине Министре, всички аптекари въ княжеството протестираше срѣшу спадане цѣнитѣ и не пжнното тактувание, като просихме да се състави комиссия отъ компетентни лица и да ся пригледа таксата, нашата прозба обаче не ся послужа и ний отъ една страна бидохме заплашвани съ съдъ. (Приказъ по санитарната часть № 6 25 февр. 1883 г. ако не са съобразимъ съ нея, а отъ друга страна са докладва на Негово Высочество, че ужъ сме биле благодарни отъ таксата. (Съобщение № 420, бр. 68 Държавен вѣстникъ 1883 г.)

Нѣ почитание къмъ Правителството и по виновение на законитѣ, ний са съобразимъ съ дадената заповѣдь отъ медицинското начальство и за туй до сега разнесохме всичкитѣ си економии и отпуснахме помощницитѣ си; но защото за напредъ не ни е възможно при настоящитѣ условия да поддръжаме аптекитѣ си, молимъ ва нѣй покорно, Господине Министре, да заповѣдате да се състави една комиссия, въ която да приематъ участие нѣкои отъ аптекаритѣ, за да изработитъ аптекарска такса съответствующа съ условията, при които са упражнява аптекарството въ България и съ задлженията които ни са налагатъ отъ почитаемото правителство.

За да ся прѣдставитъ горѣ долу състоянието на аптекаритѣ въ България, ний си позволяваме, Господине Министре, при настоящата прозба да ви представимъ една таблица за продажбитѣ, *) расхидитѣ и пр. въ аптекитѣ.

Ваши нѣй покорни слуги:

(Слѣдватъ подписитѣ)

Господине Редакторе!

Не зная, защо Господь е така направилъ, та е посѣлялъ мѣжду чловѣцитѣ зависть, която голѣма цѣта принася на чловѣчеството, особено тамъ, гдѣто има да се срѣща правда и истина. Въ свѣта има чловѣци, лукави твари, безсовѣтни и подли, както лукавия Пречекъ, който напоследъкъ показа и откри своята си идиотска цѣль като намислилъ да се подиграе ужъ съ ред. на в. „Славянинъ“, а самъ себѣ си

*) Тѣзи таблица не намираме за нужно да и обнародваме тукъ.

подигра. Тѣй той отъ зависть къмъ вѣстника скроилъ за себе си да прави епитетъ, но негова-та лукава идея го открива твърдѣ добръ прѣдъ цѣля свѣтъ какво подло чловѣче е той, до колко е ниска и ничтожна тварь, и откри вече своята си голота. Той се стреми да компрометира редакцията на вѣст. „Славянинъ“ за дано закрие своитѣ кални дѣла, извършени въ своето министерствование, но трѣба да знае че ония учители, на които мѣсата капяха отъ немилостивитѣ рѣцѣ на неговитѣ привърженици, нѣма да забравятъ. Вървамъ че учителитѣ отъ Раховскій, Никополскій и Плевненскій окржзи, които бѣха бити немилостиво и затваряни съ нѣй строгъ затворъ отъ самитѣ комисари, като са обрацаха къмъ самото него за защита, а той напротивъ необрацаше нито внимание на тѣхнитѣ прозби, че ще забравятъ венчико, което стана, невѣрвамъ. Той самъ трѣбва да се увѣри, че самъ Господь да се яви прѣдъ тѣхъ и имъ каже че Пречекъ е спасителъ за България, на да ли ще му повѣрватъ; както нека да се препоржча, нека се пропоржча, пакъ народа ще остане вѣренъ и преданъ къмъ „Славянинъ“, а самото него ще расчита за ладлецъ и повече нищо. Този лукавъ идиотъ съ лъжата си венчки лопевини може да направи, той лъже редакцията съ своя си подписъ Поповъ, лъже и цѣль свѣтъ че е Поповъ, а какво остава да се расчита, че е Българскій патриотъ?! той е спитъ на лъжата, а лъжата е коренъ на венчкитѣ злини.

Самъ Спасителя нарича лъжцитѣ, че съ чада на дявола, защото дявола никога не говори, и той е лъжецъ и баща на лъжата, а които го послѣдватъ съ негови чада. II Пречекъ самъ откри своята гола лъжа, и плодетѣ му са отъ лъжа, защото е лъжецъ. Указа Н-ро 404 който е подписанъ отъ него, се помни добръ отъ тия, които имъ опадаха мѣсата въ тъмницитѣ во врѣме на преврата, много училища са затвориха и успѣха на просвѣщеніето остана много назадъ, макаръ и да се подавах жалби на надлжното мѣсто, но венчико оставане безпослѣдствие, всичко това Българина го твърдѣ добръ помни.

Той нека хитрува както ще вече, Българина го познава и узна. Да бѣше го накаралъ нѣкой да направи това, той не би го направилъ, нѣ глупостъта му го откри, цо е за човѣкъ.

Габрово 12 Апрель 1884 год.

Единъ народенъ учителъ

ДОПИСКИ.

Варна 17 Априлий 1884 год.

Г-нъ Редакторе!

Въ 9-ий брой на вѣстникъ „Отечество“ е помѣтено едно кратко резюме по поводъ на произшествието, което било се случило въ София съ едно дѣте; редакцията като казва: „че въ единъ отъ миналитѣ броеве на вѣстника си споменала че цѣло да

се открадне едно дѣте отъ единъ еврейнъ въ столицата София и на това съобщение се дало съвършено лошо и криво претълкувание въ града. Най послѣ съжалява, че и днесъ се памѣрватъ хора, които да вѣрватъ, въ баспословнитѣ увѣрения, че ужъ еврейтѣ убивали християнски дѣтца и се пречестявали съ кръвта имъ. II въ заключение казва че днешния вѣкъ не търпи подобни суевѣрни вѣрвания, защото образовании свѣтъ е доказалъ, че подобенъ обичай у еврейтѣ не съществува“. Поради туй, азъ си позволявамъ да докажа въ кратцѣ, че еврейтѣ дѣйствително, както непоконъ вѣка, тѣй и въ настоящий вѣкъ, продължаватъ споредъ священни имъ законъ „Талмудъ“ да употребяватъ съ религиозна цѣль християнска кръвь, това е доказано и подкрепено съ факти въ книгата издадена отъ Г. П. Лютоостанскій въ С. Петербургъ подъ название: *Объ упо-требление еврейли (талмудистскими сектаторами) християнской крови для религиозныхъ цѣлей въ связи съ вопросомъ объ отношеніяхъ еврейства къ христіанству вообще*“. Тѣзи книга съдържа много разни случаи разгладжани въ съдилищата, гдѣто са биле осждени на вѣчно заточение въ Сибирь еврей, обвинени въ убійство на християнски дѣтца съ религиозна цѣль, така също вѣкъму е извѣстно, че еврейтѣ съ прибѣгвали до всевъзможни подкупвания, съ което избѣгвали провосждието и скривали чрезъ огромни взятки, своитѣ таинственни замисли, при това тѣ еврейтѣ, както чрѣзъ печата, тѣй и устно винаги съ некали да докажатъ, че подобно нѣщо не съществувало никога и не било вѣроятнo, за да повѣрва нѣкой отъ образованитѣ. Но ако чителитѣ желаятъ да се убѣдятъ, то нѣка разгърнатъ горѣ упоменатата книга и ще видятъ таква нѣща, които едва ли би могали да ся усжмни нѣкой въ справѣливостъта имъ.

Еврейскія священъ законъ „Талмудъ“ е коренъ на злото, защото въ него строго е забранено да казватъ правдата прѣдъ християнитѣ, също имъ заповѣдва, да експлоатиратъ економически всичкитѣ други народности (освѣтъ еврейтѣ) и да нѣматъ съ тѣхъ никакви сношения и смѣсяния, също да бджтъ единъ за други, да не би нѣкой членъ отъ еврейското семейство да пожелае, да приеме християнската вѣра и ако би ся случило подобно нѣщо, то тѣ еврейтѣ предварително, чрѣзъ свои агенти отъ обществото имъ да недопускатъ да ветжни въ християнска вѣра съотечественникитѣ имъ и ако би не успѣятъ да предварятъ това, то тѣ са длжни да слѣдятъ за ози еврейнъ, който ся е покрѣтилъ и непременно да го представатъ тайно въ тѣхното обществено съдилище, гдѣто го наказватъ съ нѣй ужасни мъчки на смъртъ.

За доказателство че еврейтѣ дѣйствително слѣдатъ единъ за другъ, ето единъ примеръ, който ся случи недавно въ Варна Ченгене махла близо до българската черква, гдѣто живѣе въ

едно дюгенче единъ еврейнъ на име Соломонъ Ёшкo занягие сандѣкчи, този еврейнъ надписалъ фирмата си на дюгенътъ тѣй: Симионъ Јосифовъ македонецъ и дѣйствително той говори добръ македонски, турски, също и знае добръ нѣвенитѣ имъ; една събота неизвѣстно какво му е скимнало, та е отворилъ дюгенчето си да търгува съ сандѣчета, въ този денъ, когато еврейтѣ празнуватъ; подиръ нѣколко врѣме ся събиратъ около дюгенчето му нѣколко еврей и го принудиха да затвори дюгенътъ си, защото цѣль билъ да са накаже и проч. той сега е подъ строгъ надзоръ отъ еврейскитѣ агенти, защото далъ цоводъ да бѣде подозрѣнъ въ желание да приеме християнството.

К.

Свищовъ 17 Апрель 1884 год.

Г-нъ Драганъ Цанковъ притигна въ градътъ ни въ Недѣля часътъ по 2 1/2 послѣ пладне, посрещнатъ най на малко отъ 1000 граждани.

На мостътъ му се каза слѣдующото словце:

Многоуважаемий дядо Цанковъ! Доблѣстний Свищовчанино!

Историята на Свищовътъ, на роднитѣ Ви градъ, е проперена съ свѣтли и тъмни страници:

Като почнеме, даже, отъ поблискитѣ врѣмена ще видимъ че същото се е повтаряло съ него: Тукъ, млади-цвѣтуци Българи обѣщаватъ се, кълнатъ се че ще ратуватъ за народната ни свобода; тукъ, турскитѣ паши се распорекдатъ съ войски да прислѣдватъ Българскитѣ войводи! тукъ, Царя освободителъ за пръвъ пжтъ стѣпа на Българска земя и турн основа на Българската свобода; пакъ тукъ, не слѣдъ дълго врѣме бѣше се суспенди-рала тая свобода!!!

Многострадалний старче!

Като синъ на Свищовътъ и Вашата съдба не е различавала отъ тая на Свищовътъ: тукъ въ цвѣтуще положение; тукъ прогоненъ и затворенъ!!!

Постоянството Ви, страданията Ви най сетне преодолыха; свободата ни се възвърна; днесъ сме пакъ свободни граждани, въ Конституционна държава; а Вий сте пакъ на височината си, въ цвѣтущото си положение.

Миналото пакъ Ви послужи за примеръ: спомнувайте си го и работете и живѣйте за Народътъ си.

По край общата признателность на Българскія народъ, моля Ви, Дядо Цанковъ, приемете уверението за признателность на Свищовътъ, на когото черното пятно, го умиха Вашитѣ страдания.

Свищовътъ днесъ е гордъ, че приема истинскій си синъ; Свищовчени съ въсторъгъ че могатъ да Ви кажатъ:

Добре дошълъ.

Г-нъ Цанковъ биде приетъ на квартира у старий си приятелъ Г-нъ Караначовъ, у същата къща гдѣто по врѣмето на преврата, поцемъ той бѣше нападанъ и заплашванъ; тамъ му се представиха разни депутации, които той съ благодарение посрѣщане

и на които съ обикновенната си скорост отговаряше.

Днесъ часътъ по 8 заранъ тръгна по сухо за Никополъ; при всичкото дъжделиво и студено врѣме, множество народъ го чакаше прѣдъ градската градина, съ когото като се опрости замина съпроводенъ отъ нѣколко пайтони съ по личнитѣ ни гражданни до село Бълени.

Най-високия мостъ на свѣта. Той мостъ се намира въ Франция. Той се прави на Гарибитския желѣзень пѣтъ, въ департамента Конталъ. Височината на тоя мостъ е 124 метра, който слѣдователно, е по-нискъ отъ Келнската черкова само на 36 метра. А Парижката черкова Потръ-Дамъ и Вандомската колонна, заедно съ своитѣ грѣмотводи, сж по-низки отъ него. Най-дългия камененъ мостъ, отъ 3,598 метра, се намира въ Америка, на виадука (бентъ), прѣзъ лагуната, около Венедика. Най-дългия желѣзно-пѣтенъ мостъ се намира въ Америка (2,147 метра) при Паркерсбургеръ. А най-дългия желѣзенъ мостъ въ Европа е прехвърленъ чрѣзъ р. Волга въ Сизранъ: той се продължава на 1,485 метра.

Награда съ премии Ромжнскитѣ хубавици. Ромжнския листъ, който се издава въ Букурещъ, съобщава, че на 1-ий Юний н. г., въ Букурещъ ще бждатъ раздадени премии на най-хубавицитѣ жени, отъ които петъ премии сж назначени за Букурещъ, три за Яшъ, по двѣ за Галацъ и Крайова и по една за другитѣ окржжни градища; тѣ ще състоятъ отъ драгоцѣнни украшения, туалетни материи и медали. Комитета, на чело на когото стои извѣстния ромжнски нотаблъ Гика, кани воѣки единъ ромжнинъ, да му яви имената и подробния адресъ на ония жени, които той счита за най-хубавици. На 1-й Май, слѣдователно за единъ мѣсець на прѣдъ до деня на даванието на премиитѣ, въ обществената градина на града, ще бждатъ отворени всички приети писма, и премиитѣ ще се назначатъ на ония жени и дѣвоички, които получатъ, на основание на тѣзи назначения, най-голъмо число гласове. На 2 Май и въ слѣдующитѣ послѣ дни въ букурещкитѣ вѣстници ще се обнародватъ испроводенитѣ отъ всѣко лице списъци на хубавицитѣ жени за гласна повѣрка.

(„Нива“)

РАЗНИ

Споредъ частни извѣстия изъ София, наскоро щѣли да станатъ някои премѣстения и назначения на сждии въ тамкашнитѣ сждилища, както и на нѣкои административни чиновници.

Г-нъ Калинковъ е ози българенъ, за когото говорихме въ 114 бр. на вѣстника си, който искалъ да му се повѣри службата директоръ на статистическото бюро. Г-нъ Калинковъ е българинъ изъ Кишиневъ; той е

свършилъ наукитѣ си въ Москва. Като му не даде споменжтата вакантна служба, говори се, че е назначенъ или щѣли да го назначатъ за членъ на Софийскій Апелативенъ сждъ.

Прокурора при Кюстендилскій Окржженъ сждъ, г. Владимиръ Недѣвъ, който се обвинявалъ въ нѣкакви престѣпления по службата, когато още билъ секретаръ при Софийскій окржженъ сждъ, билъ освободенъ отъ всѣкакво углавно преслѣданье. По предложение на прокурора, Соф. Апел. Сждъ прекратилъ дѣлото, понеже билъ изгубени книгята, които сж предметъ на преслѣданьето.

Бившиятъ Началникъ на Отдѣлението при Министерството на Външнитѣ Дѣла и Исповѣдаета, г. Петръ Вълковъ, който е отдавно уволненъ отъ служба, още не е получилъ съобщение за уволнението си, нито указа и доклада за уволнението ту сж обнародвани. Както е извѣстно, г. Вълковъ е замѣстенъ отъ г. Миларова.

Слухъ се прѣсна изъ града ни, че г. Ив. Д. Гешовъ, секретаръ при Българското Агенство въ Българградъ, е назначенъ за секретаръ при Агенството въ Цариградъ, вмѣсто досегашнитѣ г. Д. Караминхайловъ, който щѣлъ да се има предъ видъ за друга длъжностъ. Г. Гешовъ е шурей на г. Балабановъ, министръ на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията.

Пишатъ ни отъ Видинъ, че нотариуса при тамошния Окржженъ Сждъ, билъ човѣкъ, който малко разбиралъ отъ службата си. Той се показвалъ неспособенъ и когато билъ членъ на сжда, за това го назначиле за нотариусъ. — Когато не е билъ способенъ за членъ, гдѣто колегиялно се вършѣтъ работитѣ, колко повече ще бжде способенъ за нотариусъ, който самолично изпълнява длъжноститѣ си? Тогава защо сж промѣнили длъжността му, а не сж го уволнили?

Отъ сжщия градъ ни извѣстятъ, че прокурорътъ Юстицки, русеки юристъ, както и помощника му Николаевъ, си даи оставкитѣ. За прокуроръ, вмѣсто Юстицки, билъ назначенъ г. Цукевъ, сждебенъ слѣдователъ при Варненскій Окржженъ Сждъ.

Увѣряватъ, че г. Вълковичъ нема да бжде назначенъ за Княжески Дипломатически Агентъ въ Българградъ.

Говорѣ се, че на прокурора при Русенскій Окржженъ сждъ, г. Райко, щѣло да се даде по-висока служба въ столицата, само да си не дава оставката по причина на намалението на заплатитѣ.

Споредъ писма изъ София до частни лица, Високата Порта се ужъ отказала да приеме г. Герова за Княжески Агентъ въ

Цариградъ. Тя се съгласявала да го преме ако бжде управляющій агенството. Ний не знаемъ до колко сж върни тия извѣстия, за това не можемъ и да ги потвърдимъ. Да ли е замѣненъ г. Геровъ за Цариградъ, и това незнаемъ.

Пишѣтъ ни отъ Ломъ, че сждебнитѣ приставъ при тамошния Окржженъ сждъ г. Чомовъ, който повече отъ двѣ години изпълнявалъ тѣзи длъжностъ билъ отчисленъ отъ служба, безъ да знае нѣкой защо е отчисленъ и вмѣсто него билъ назначенъ нѣкой-си Оклевъ, който въ време на наборитѣ за войници въ София казалъ, че е турски подданикъ и сполучилъ по разни начини да се отърве отъ военната повинностъ, и отъ тогава и до-сега се е билъ на държавна служба. Този момъкъ билъ македонецъ.

Извѣстятъ ни изъ Ловечъ, че г. Василъ Радославовъ, бивши членъ на Соф. Апел. Сждъ, на когото отчислението му е извѣстно какъ стана, а сега адвокатъ въ София, се намиралъ въ този градъ за да прекара празницитѣ. Презъ гдѣто е миналъ, г. Радославовъ билъ посрѣщанъ и испращанъ съ голѣмо въсхищение отъ истинскитѣ патриоти либерали.

Научавами се, че г. Ризовъ, единъ отъ сътрудницитѣ на в. „Търновска Конституция“, щѣлъ да се назначи, или вече билъ назначенъ, за чиновникъ при тукашната банка. Но що ще да върши?

Съ указъ подъ Н-ро 61 повторителнитѣ избори за членове на Градскитѣ Общински съвѣти въ градоветѣ: София, Свищовъ и Радомиръ се назначаватъ да станатъ на 6 Май.

Въ София се държало едно събрание отъ Сждии и адвокати, въ което се разисквалъ въпроса, да се основе едно юридическо общество, което да почне издаванието на едно юридическо списание. — Дѣйствително за таква едно списание, ще са намѣри доволно материалъ въ насъ, особено ако се зематъ процеситѣ противъ либералитѣ въ врѣме на преврата и рѣшенията на сждилищата, особено на Търновския сждъ по онова врѣме.

В. „Отечество“ зацѣпава испъдения изъ Княжеството ни г. Головинъ, който се завърналъ пакъ въ София. — Защо редакторитѣ на в. „Отечество“ зацѣпаватъ г. Головина, това е сѣкому извѣстно, защото е тѣхенъ и работи въ тѣхна полза.

Славния директоръ на Държавната печатница Георги Кирковъ, като поискалъ да подражае философа Пречека, вмѣсто да се занимае съ работата си, сѣдналъ та си описалъ сичкитѣ злоупотрѣбления, които е сторилъ до днесъ въ своята мушния „Държавна печатница“, които ни испраца, съ едно калпазанско писмо подъ чуждо имѣ,

съ умоление да ги обнародваме. — Когато се видимъ безъ материалъ, ние ще испълнемъ просбата на г. Киркова, а за сега му казваме, че ний ни най-малко не са съмишваме въ истинността на описанитѣ отъ сѣцгаго собствени негови злоупотрѣбления.

Академика архитекторъ г. П. С. Богомолвъ, получилъ предложение отъ Българското правителство да съзида храма въ София, който ще са повдигне въ память на о. Бозѣ почившия Царъ Освободителъ Александра. П. П. Височество Княза одобрилъ проекта на г. Богомолва, изрисуванъ на конкурсъ въ 1882 год. — Стойността на храма, не щѣла да надмине два милиона лева. Г. Богомолвъ тръгналъ за София.

Откакъ сж се започнали премѣстията и отчисленията на сждебнитѣ чиновници, русенскитѣ апелативенъ и окржженъ сждове не сж останали съ пълненъ съставъ. Въ апелативния сждъ сега е вакантно мѣстото на единъ членъ, а и прокурора още не е пристигналъ. Въ окржжния сждъ мѣстото на нотариуса стои много врѣме занято отъ единъ отъ членоветѣ; помощникъ на прокурора назначиха, по безъ да го видимъ, премѣстиха го на друга длъжностъ и трѣбваше да се чаква пристиганието на другъ. Мѣстото на подпредседателъ въ окржжния сждъ е вакантно още отъ назначението на Христофорова за мировий сждия, назначиха подпредседателъ отпослъ, но и него още нѣма! Ний не знаемъ какъ ще отиватъ така нашитѣ сждилища? Туи ли е то подобрѣнието на сждебното дѣло у насъ? Казвали сме го и пакъ ще го кажемъ, че въ времето на пълномощията, когато консерваторитѣ бѣхж на властѣта, не сж ставали такива премѣстията и уволнения, ужъ по собствено желание. Че какъ да не е по собствено желание, когато проваждате човѣка отъ единъ край на другий на Княжеството, той ще не ще, ще бжде принуденъ да иска уволнението си отъ службата.

ОБЯВЛЕНИЕ

Имамъ честь да обявя на почитаемата публика, че продавамъ собствената си къща която са намира въ „Гр. Добричъ“ улица полицейска № 261 който желае да я купи може да са отнесе направо до мене лично или писмено въ гр. Руссе улица Александровска № 452.

Руссе 12 Априль 1884 год.

Т. А. Мюстиевъ

ГОТОВА ФОРМА
училищно
СВИДѢТЕЛСТВО

Коио са даватъ на ученицитѣ слѣд испита.

Намира са въ скоро печатницата на в. „Славянинъ“ Руссе.

Нуждающитѣ са училищни настоятелства, можѣ да се отнесѣтъ и съ едно отворено писмо, като означѣтъ числото на екземпляритѣ, които искатъ да имъ са отпечататъ.

Руссе скоро печатница на в. „Славянинъ“